

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/4/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015200551
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015200551.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: Pivovar Popper, s.r.o., so sídlom S. Sakalovej 476, Bytča, IČO: 36 399 078, v zastúpení KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 17, Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/59783/2015 z 9. februára 2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/76/2015-50 z 28. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/76/2015-50 z 28. októbra 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Rozsudkom č. k. 21S/76/2015-50 z 28. októbra 2015 Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/59783/2015 z 9. februára 2015, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 9517301/5/4959122/2014/Hral zo 7. novembra 2014, ktorým podľa § 156 ods. 1 písm. d) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z.z.“) žalobcovi vyrubil úrok z omeškania v sume 17,50 € za neodvedenie vybraných preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti na zdaňovacie obdobie 2011 v stanovenej lehote splatnosti.

Žalovaný v dôvodoch rozhodnutia konštatoval, že žalobca zrazil preddavky na daň z príjmov zo závislej činnosti na zdaňovacie obdobie október 2011 dňa 30. novembra 2011, pričom preddavok vo výške 1 938,90 € neodviedol v lehote stanovenej v § 35 ods. 6 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 595/2003 Z. z.“), do 5. decembra 2011, preto mu správca dane vyrubil úrok z omeškania vo výške 17,50 €. Žalovaný poukázal na to, že uznesením č. k. 1R/2/2012 z 2. mája 2012 Okresný súd Banská Bystrica rozhodol o začatí reštrukturalizačného konania

voči žalobcovi. Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 88/2012 z 9. mája 2012 a účinky začatia reštrukturalizačného konania nastali dňom 10. mája 2012. Uznesením č. k. 1R/2/2012 zo 14. mája 2012 Okresný súd Banská Bystrica povolil reštrukturalizáciu žalobcu a ustanovil správcu. Účinky povolenia reštrukturalizácie nastali dňom 19. mája 2012 vzhľadom na zverejnenie uvedeného uznesenia v Obchodnom vestníku č. 95/2012 zo dňa 18. mája 2012. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/2/2012 z 22. novembra 2012 bol potvrdený reštrukturalizačný plán a ukončená reštrukturalizácia. Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 230/2012 z 28. novembra 2012. Účinky skončenia reštrukturalizácie nastali dňom 29. novembra 2012. K tvrdeniu žalobcu, že úrok z omeškania mal byť prihlásený do reštrukturalizačného konania, žalovaný uviedol, že otázka prihlásenia tejto pohľadávky je právne irelevantná. V súlade s § 158 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. sa za pohľadávku považuje daňový nedoplatok, ktorým je podľa § 2 ods. 2 písm. f) tohto zákona dlžná suma po lehote splatnosti dane. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. daňou sa rozumie daň podľa osobitných predpisov, vrátane úroku z omeškania. Z citovaných ustanovení je podľa žalovaného zrejmé, že každý nedoplatok je pohľadávkou, bez ohľadu na to, či ide o daňový nedoplatok na dani podľa osobitných predpisov alebo o daňový nedoplatok na sankcii. Zákon č. 563/2009 Z. z. ako osobitný predpis upravujúci vznik, povahu a vnútornú charakteristiku verejnoprávných pohľadávok daňové nedoplatky s povahou sankcií za príslušenstvo pohľadávky nepovažuje, a to ani na účely konkurzného a reštrukturalizačného konania. Úrok z omeškania za neodvedenie vybraných preddavkov na daň na rok 2011 v zákonom ustanovenej lehote splatnosti, vyrubený rozhodnutím správcu dane zo 7. novembra 2014, je splatný do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, nemohol byť teda uplatnený prihláškou do reštrukturalizácie, keďže účinky začatia reštrukturalizačného konania nastali dňom 10. mája 2012.

V odôvodnení rozsudku krajský súd na námietku žalobcu, že posudzovaná pohľadávka vznikla pred začatím reštrukturalizačného konania, a preto ju mal správca dane prihlásiť v reštrukturalizačnom konaní postupom podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z."), uviedol, že predpokladom na prihlásenie pohľadávky (úroku z omeškania) do reštrukturalizačného konania je existencia takejto pohľadávky. Na účely konkurzu a reštrukturalizácie sa v zmysle § 158 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. považuje daňový nedoplatok za pohľadávku. Keďže úrok z omeškania nebol vyrubený, nemohol byť daňovým nedoplatkom a pre účely konkurzu a reštrukturalizácie sa nepovažoval za pohľadávku, ktorá by mala byť prihlásená do reštrukturalizácie a teda ani nemohli nastať účinky § 120 zákona č. 7/2005 Z. z. Krajský súd sa preto nestotožnil s tvrdením žalobcu, že úrok z omeškania zanikol v zmysle § 84 ods. 1 písm. g) zákona č. 563/2009 Z. z., pretože podľa tohto ustanovenia zanikajú len tie pohľadávky, ktoré vznikli (vyrubený úrok z omeškania) a ktoré v reštrukturalizačnom konaní neboli riadne a včas prihlásené, hoci prihlásené byť mali a mohli. V posudzovanej veci pohľadávka žalovaného, titulom úroku z omeškania v sume 17,50 € za neodvedenie vybraných preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2011 v stanovenej výške za obdobie od 5. decembra 2011 do 27. decembra 2011 z dlžnej sumy 1 938,90 €, vznikla dňom právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia (13. februára 2015).

Krajský súd zdôraznil, že úrok z omeškania sa môže stať splatným až jeho vyrubením, keď správca dane rozhodnutím o vyrubení úroku z omeškania určí jeho výšku a splatnosť. Reštrukturalizačné konanie začalo 10. mája 2012 a bolo ukončené dňom 29. novembra 2012. Správca dane vyrubil úrok z omeškania rozhodnutím zo 7. novembra 2014 a žalovaný toto rozhodnutie potvrdil rozhodnutím z 9. februára 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. februára 2015.

Krajský súd poukázal na právnu úpravu, keď od 1. januára 2013 došlo k zmene ustanovenia § 156 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z., ktoré s účinnosťou do 31. decembra 2012 upravovalo v § 156 ods. 6 písm. d), že úrok z omeškania sa nevyrubí daňovému subjektu, ktorý je v reštrukturalizačnom konaní. S účinnosťou od 1. januára 2013 toto ustanovenie bolo z úpravy § 156 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. vypustené. Uvedené ustanovenie teda neumožňovalo správcovi dane počas reštrukturalizačného konania vyrubiť daňovému subjektu úrok z omeškania. Toto ustanovenie vo vzťahu k žalobcovi mohlo byť účinné iba od 10. mája 2012 do ukončenia reštrukturalizácie. Pokiaľ správca dane vyrubil úrok z omeškania po 1. januári 2013, postupoval v súlade s platnou úpravou, ktorá platí aj v súčasnosti a ktorá

nezakazovala správcovi dane vyrubiť daňovému subjektu úrok z omeškania, pokiaľ je v reštrukturalizačnom konaní.

Krajský súd poukázal na to, že zo znenia § 156 ods. 6 písm. d) zákona č. 563/2009 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2012 vyplýva len povinnosť správcu dane nevyrubiť úrok z omeškania daňovému subjektu, ktorý je v reštrukturalizačnom konaní, avšak súčasne neupravuje (z gramatického znenia tohto ustanovenia, ani z iných ustanovení tohto zákona, ani zákona č. 7/2005 Z. z. to nevyplýva), že by povinnosť, ktorú mal správca dane do 31. decembra 2012, sa spájala so skutočnosťou zániku nároku na úrok z omeškania (zánikom práva vyrubiť/vymáhať úrok z omeškania) minimálne za obdobie od začatia reštrukturalizácie do jej ukončenia, maximálne do 31. decembra 2012, resp. so zánikom nároku na úrok z omeškania ako celku.

Zákon č. 563/2009 Z. z. upravuje spôsoby zániku daňového nedoplatku v § 84, ktorý v ods. 1 písm. g) upravuje zánik pohľadávok, ktoré v reštrukturalizačnom konaní neboli riadne a včas prihlásené a zakazuje takéto pohľadávky správcovi dane dodatočne vyrubiť. V danom prípade sa však nejednalo o vzniknutú pohľadávku, preto ani nemohla byť riadne a včas prihlásená do reštrukturalizačného konania, preto nie je možné na účinky zániku daňového nedoplatku (upravené v § 84 ods. 1 písm. g) zákona č. 563/2009 Z. z.) prihliadať. Ani z iných ustanovení zákona č. 563/2009 Z. z. nevyplýva, že by po 1. januári 2013 správca dane nemohol vyrubiť daňovému subjektu úrok z omeškania, ktorý je v reštrukturalizačnom konaní, resp. ktorého reštrukturalizačné konanie už bolo ukončené bez toho, aby boli splnené podmienky zániku daňového nedoplatku upravené v § 84 zákona č. 563/2009 Z. z. vo väzbe na § 69 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení účinnom k 31. decembru 2012 ako aj v znení po 1. januári 2013. Ani z ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. nevyplýva, s poukazom na § 132 a § 155 zákona č. 7/2005 Z. z., že by právo na úroky z omeškania zaniklo z dôvodu, že neboli obsiahnuté v reštrukturalizačnom pláne, keď zaradenie pohľadávky do reštrukturalizačného plánu predpokladá (§ 132 zákona č. 7/2005 Z. z.) existenciu prihlásenej pohľadávky (vzniknutú pohľadávku), teda pohľadávku, ktorú bol povinný správca dane riadne a včas po začatí reštrukturalizačného konania do reštrukturalizácie prihlásiť, čo posudzovaný úrok z omeškania takouto pohľadávkou nie je.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa žalobcu si správca dane uplatňuje nevymáhateľnú pohľadávku, ktorú si mal uplatniť prihláškou do reštrukturalizačného konania žalobcu. Navyše si správca dane uplatňuje úroky z omeškania aj za obdobie reštrukturalizácie žalobcu, t. j. nárok, ktorý je v zmysle potvrdeného reštrukturalizačného plánu žalobcu odpustený. Pre pohľadávky správcu dane, ktoré si tento zamýšľa uplatniť v insolvenčných konaniach, je podstatné, kedy tieto pohľadávky vzniknú a nie kedy sú splatné. Splatnosť pohľadávok nemá vo vzťahu k ich uplatneniu v zmysle § 121 zákona č. 7/2005 Z. z. relevanciu, a preto je potrebné prihlasovať všetky pohľadávky, ktoré vznikli pred začatím reštrukturalizácie do predmetného reštrukturalizačného konania. V prípade, že si veriteľ svoje pohľadávky do reštrukturalizačného konania neprihlási a dôjde k potvrdeniu plánu súdom, sú tieto pohľadávky nevymáhateľné v zmysle § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.

Žalovaný jednoznačne disponoval vedomosťami o tom, že žalobca neodviedol daň z príjmov zo závislej činnosti pred začatím reštrukturalizačného konania žalobcu. Z tohto dôvodu si žalovaný aj prihlásil pohľadávku do predmetného konania z titulu povinnosti žalobcu hradiť preddavky na predmetnej dani. Žalovaný však nekonal a neprihlásil si príslušenstvo predmetnej pohľadávky spočívajúce v úroku z omeškania ako príslušenstva pohľadávky z titulu neuhradených preddavkov na dani.

Podľa žalobcu právny dôvod vzniku sankcie na strane žalovaného v podobe úrokov z omeškania je práve neodvedenie preddavkov na dani riadne a včas. Právnym dôvodom nie je samotné rozhodnutie o uložení sankcie nakoľko kauzálny nexus nemožno badať medzi rozhodnutím správcu dane a následným vznikom povinnosti na strane žalobcu, ale práve v porušenej povinnosti žalobcu odvieť preddavky riadne a včas. Daňový poriadok nikde vo svojich ustanoveniach nespája vznik pohľadávky s vyrubeníím dane, resp. rozhodnutím vo veci úrokov z omeškania.

Čo sa týka splatnosti pohľadávok resp. ich príslušenstva, táto je objektívne irelevantná vzhľadom k uplatňovaniu pohľadávok v reštrukturalizácii aj v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 8SŽf/35/2011, nakoľko jediným rozhodným dôvodom na uplatnenie si pohľadávky v konkurznom konaní/reštrukturalizačnom konaní je práve jej právny dôvod vzniku. Nasledovný konkrétny postup jej uplatňovania či už v zmysle Daňového poriadku, resp. akejkoľvek inej právnej úpravy je vo vzťahu k právnej úprave prihlasovania pohľadávok a ich nevymáhateľnosti právne irelevantný, nakoľko oprávnenosť výšky, poradia, vymáhateľnosti môže byť predmetom incidenčného konania. Rovnako tak ustanovenia § 158 a nasl. zákona č. 563/2009 Z. z. hovoria vyslovene o vzniku pohľadávky a nie o jej vyrubení.

Právny dôvod vzniku sankcie je teda práve a výlučne konanie žalobcu pred jeho reštrukturalizáciou, pričom tento nárok si bolo potrebné voči žalobcovi aj náležite uplatniť. Ak zákon toto uplatnenie v predmetnom čase vylučoval, nemožno sa domáhať uhradenia úroku z omeškania následne za stavu, keď bol tento v zmysle reštrukturalizačného plánu odpustený a za stavu, kedy je tento nevymáhateľný.

Aj keby platilo, že žalovaný musel rozhodnúť o sankcii v predmetnom čase, je rozhodnutie správcu dane bez ohľadu na iné skutočnosti nezákonné, nakoľko je ako také nevykonateľné vzhľadom na dikciu § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. a teda v zmysle nosnej zásady správneho konania - zásady hospodárnosti, je toto rozhodnutie protiprávne.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zastával názor, že Krajský súd v Žiline vo veci rozhodol správne, v súlade s platnými právnymi predpismi, a preto navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca podal dňa 25. januára 2012 správcovi dane prehľad o zrazených a odvedených preddavkoch na daň, dani vyberanej podľa § 43 zákona č. 595/2003 Z. z. z vyplatených príjmov zo závislej činnosti za IV. štvrtrok roku 2011, v ktorom uviedol

zrazené preddavky na daň za mesiac október 2011 v sume 1 938,90 €. Tieto mali byť v zmysle § 35 ods. 6 zákona č. 595/2003 Z. z. odvedené najneskôr do piatich dní odo dňa 30. novembra 2011 (uvedeného v podanom prehľade), avšak žalobca odviedol preddavky až dňa 27. decembra 2011. Správca dane preto napadnutým rozhodnutím vyrubil žalobcovi úrok za 22 dní omeškania, celkom v sume 17,50 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento vo vzťahu k žalobcovi postupoval v súlade so zákonom, keď potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol žalobcovi ako zamestnávateľovi vyrubený úrok z omeškania v sume 17,50 eura za neodvedenie vybraných preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie október 2011 v ustanovenej lehote.

Podľa § 2 písm. b) a f) zákona č. 563/2009 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie:

b) daňou daň podľa osobitných predpisov vrátane úroku z omeškania, úroku a pokuty podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov a miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady podľa osobitného predpisu,

f) daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane.

Podľa § 63 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 156 ods. 1 písm. d) zákona č. 563/2009 Z. z. úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane vybraný preddavok na daň.

Podľa § 156 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy podľa odseku 1. Pri výpočte úroku sa použije štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v deň vzniku daňového nedoplatku alebo v deň nasledujúci po dni, v ktorom mal byť preddavok na daň zaplatený alebo odvedený, alebo splátka dane zaplatená. Pri vyrubení úroku z omeškania podľa odseku 9 sa použije základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň doručenia úplnej žiadosti členského štátu o vymáhanie pohľadávky. Ak štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 15 %, pri výpočte úroku z omeškania sa použije ročná úroková sadzba 15 %. Správca dane vyrubí úrok z omeškania za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti až do dňa platby vrátane alebo do dňa použitia daňového preplatku alebo vykonania kompenzácie podľa § 55 alebo do dňa začatia reštrukturalizačného konania; pri podaní dodatočného daňového priznania správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy do dňa podania dodatočného daňového priznania. Úrok z omeškania z nezaplatenej dlžnej sumy môže správca dane vyrubiť aj priebežne. Úrok z omeškania sa počíta najdlhšie za štyri roky omeškania s platbou.

Podľa § 158 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. daňový nedoplatok sa na účely konkurzu a

reštrukturalizácie považuje za pohľadávku.

Podľa § 158 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie správca dane postupuje podľa osobitného predpisu.

Z ustanovení zákona č. 595/2003 Z. z. vyplýva pre žalobcu (ako zamestnávateľa a platiteľa dane z príjmov zo závislej činnosti) povinnosť vybrať preddavok na daň zo zdaniteľnej mzdy svojich zamestnancov, tento preddavok zraziť pri výplate, pri poukázaní alebo pri pripísaní zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru a tieto preddavky odvieť správcovi dane najneskôr do piatich dní po dni výplaty, poukázania alebo pripísania zdaniteľnej mzdy zamestnancovi k dobru, ak správca dane neurčí inak. V prehľade o zrazených a odvedených preddavkoch na daň z vyplatených príjmov zo závislej činnosti za IV. štvrtrok roku 2011 žalobca uviedol zrazené preddavky na daň za mesiac október 2011 v sume 1 938,90 €, pričom zrazené boli dňa 30. novembra 2011. Tieto mali byť v zmysle § 35 ods. 6 zákona č. 595/2003 Z. z. odvedené najneskôr do 5. decembra 2011, avšak žalobca odviedol preddavky až dňa 27. decembra 2011.

Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/2/2012 z 2. mája 2012 (zverejneným v Obchodnom vestníku č. 88/2012 z 9. mája 2012) sa u žalobcu začalo reštrukturalizačné konanie, pričom uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/2/2012 zo dňa 22. novembra 2012 (uverejneným v Obchodnom vestníku č. 230/2012 z 28. novembra 2012) bol potvrdený reštrukturalizačný plán a ukončená reštrukturalizácia žalobcu.

Rozhodnutím č. 9517301/5/4959122/2014/Hral zo 7. novembra 2014 správca dane vyrubil žalobcovi úrok z omeškania v sume 17,50 €, pričom na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 1100308/1/59783/2015 z 9. februára 2015 prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil. V odôvodnení tohto rozhodnutia žalovaný poukázal na to, že žalobca zrazil preddavky na daň z príjmov zo závislej činnosti na zdaňovacie obdobie október 2011 dňa 30. novembra 2011, pričom preddavok vo výške 1 938,90 € neodviedol v zákonom stanovenej lehote, do 5. decembra 2011, preto mu správca dane vyrubil úrok z omeškania.

V predmetnej veci bolo potrebné posúdiť otázku vzniku pohľadávky na úroku z omeškania, ktorý bol žalobcovi vyrubený správcom dane podľa ust. § 156 ods. 1 písm. d) zákona č. 563/2009 Z. z. a posúdiť, či správcovi dane vznikla povinnosť prihlásiť takúto pohľadávku prihláškou do reštrukturalizačného konania. Najvyšší súd pritom dospel k záveru, že v danom prípade nebolo možné pohľadávku správcu dane vzniknutú z titulu vyrubenia úroku z omeškania prihlásiť do reštrukturalizačného konania skončeného na základe uznesenia súdu zo dňa 22. novembra 2012, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 28. novembra 2012, nakoľko táto pohľadávka vo forme úroku z omeškania vznikla až na základe rozhodnutia správcu dane zo dňa 7. novembra 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. februára 2015, teda až po skončení reštrukturalizačného konania.

Krajský súd správne vychádzal z ustanovenia § 2 písm. b) a f) a § 63 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z., keď dospel k záveru, že povinnosť žalobcu zaplatiť úrok z omeškania za neodvedenie preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti v ustanovenej lehote vznikla až keď bol tento úrok rozhodnutím správcu dane vyrubený (resp. právoplatnosťou tohto rozhodnutia), nakoľko ukladať povinnosti podľa zákona č. 563/2009 Z. z. alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím. Až rozhodnutím o daňovom nedoplatku vznikla žalobcovi povinnosť ho zaplatiť a na účely konkurzného a reštrukturalizačného konania vzniká v zmysle § 158 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. správcovi dane pohľadávka. Keďže však daňový nedoplatok (úrok z omeškania) bol vyrubený rozhodnutím zo 7. novembra 2014 (právoplatným dňa 13. februára 2015), neexistoval ako pohľadávka v čase reštrukturalizácie žalobcu a správca dane ju preto nemohol prihlásiť do reštrukturalizačného konania. Z uvedeného dôvodu nemohla zaniknúť podľa § 84 ods. 1 písm. g) zákona č. 563/2009 Z. z.

Ako vyplýva z § 156 ods. 1 písm. d) zákona č. 563/2009 Z. z., správca dane je povinný vyrubiť úrok z omeškania, ak daňový subjekt neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške vybraný

preddavok na daň. Ustanovenie § 156 ods. 6 písm. a) až d) zákona č. 563/2009 Z. z. účinného v čase rozhodovania žalovaného určuje prípady, v ktorých sa úrok z omeškania nevyrubí, pričom ani jeden z nich sa nevzťahuje na prípad žalobcu.

Najvyšší súd tiež poukazuje na to, že tvrdenie žalobcu, že správca dane uplatňuje úroky z omeškania aj za obdobie reštrukturalizácie žalobcu, nie je pravdivé. Ako už bolo uvedené, preddavky na daň z príjmov zo závislej činnosti mali byť odvedené najneskôr do 5. decembra 2011, avšak žalobca ich odviedol až dňa 27. decembra 2011. Správca dane vyrubil žalobcovi úrok za 22 dní omeškania (od 6. decembra 2011 do 27. decembra 2011). Reštrukturalizačné konanie voči žalobcovi bolo začaté uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/2/2012 z 2. mája 2012 (zverejneným v Obchodnom vestníku č. 88/2012 z 9. mája 2012).

Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 8Sžf/35/2011, k tomu je potrebné uviesť, že v uvedenom konaní sa jednalo o kompenzáciu nadmerného odpočtu na daňový nedoplatok na dani z príjmov zo závislej činnosti, ktorý nebol žalobkyňou zaplatený v lehote splatnosti. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí upriamil pozornosť na moment vzniku pohľadávky správcu dane vo vzťahu k začatiu reštrukturalizácie, pričom vo veci nevyslovil konečný záver, ale zrušil rozsudok krajského súdu v vec mu vrátil na ďalšie konanie. K tvrdeniam žalobcu najvyšší súd poznamenáva, že v uvedenom rozhodnutí najvyšší súd nehovorí o „právnom dôvode vzniku pohľadávky“ (ako to naznačuje žalobca), ale o potrebe ustálenia „vzniku pohľadávky“.

Záverom tiež najvyšší súd poukazuje aj na rozhodnutia sp. zn. 6Sžf/46/2015 a sp. zn. 6Sžf/47/2015, v ktorých najvyšší súd v obdobných prípadoch vyslovil rovnaký právny názor ako je vyslovený v prejednávanej veci.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.